

PERIÓDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

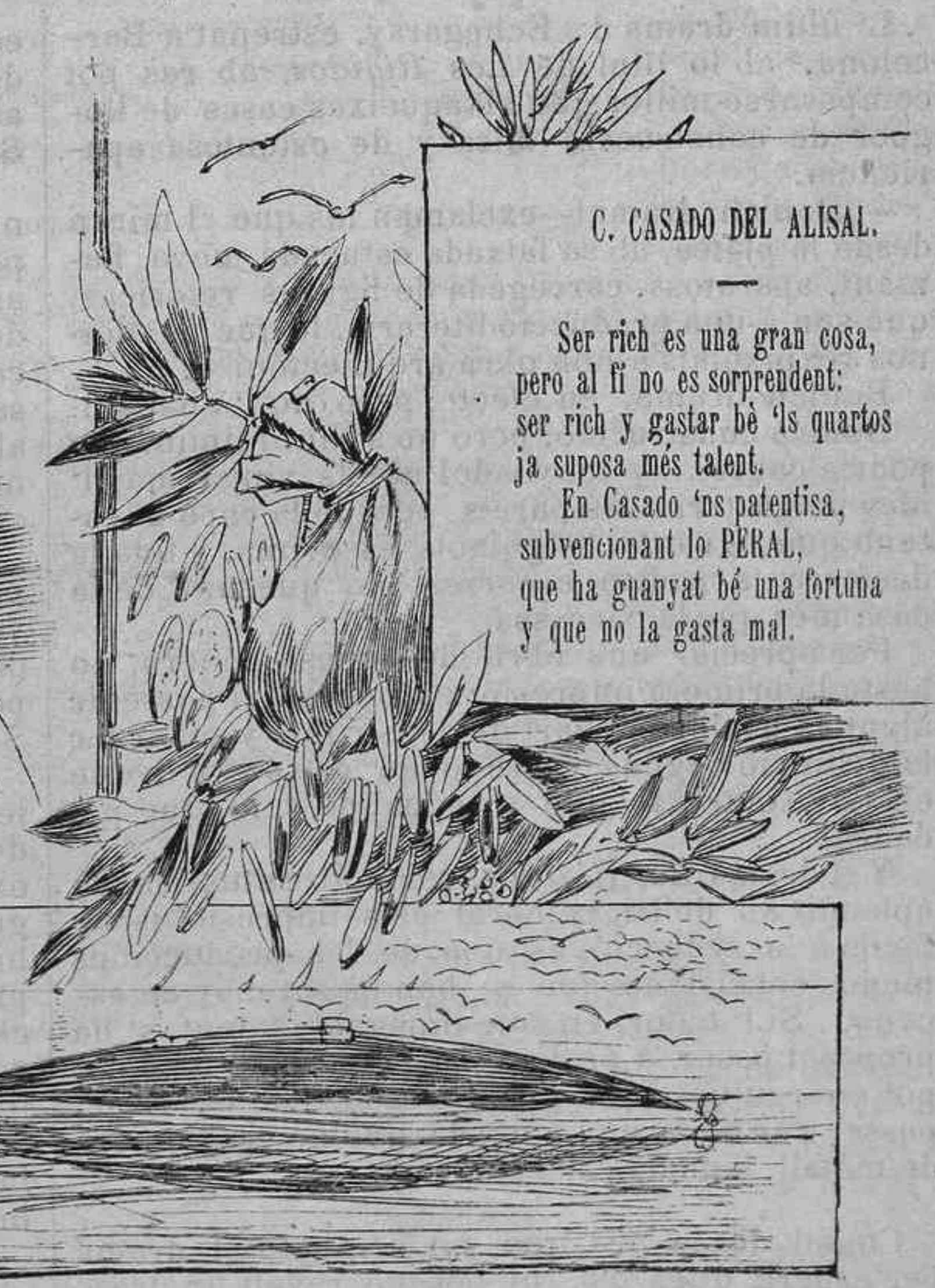
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

C. CASADO DEL ALISAL.

Ser rich es una gran cosa,
pero al fi no es sorprendent:
ser rich y gastar bé 'ls quartos
ja suposa més talent.

En Casado 'ns patentisa,
subvencionant lo PERAL,
que ha gnyat bé una fortuna
y que no la gasta mal.

LOS RÍGIDOS.

Temps endarrera la major part de las casas de Madrid destinadas á habitacions de lloguer se construían tan de batalla, que nosaltres, acostumats á la pedra picada, al mahó y als materials sólits y macissos, no podíam menós de mirarho ab extranyesa, y fins ab certa compassió. En l'emplament del edifici s'alsava un andamiatje complicat, una gabiá inmensa de vigas y taulóns. Després taulóns y vigas se crusavan formant en certa manera l'ánima de las parets mestras, y un cop formadas las créus s'omplían los buyts ab guixots y terra apisonada.

La casa aixís construïda, era decorada á la carrera. Per fora l'estuch; per dintre 'l paper pintat... La qüestió era, tapar aquelles parets inverossímils per lo falsas y endebles. L'habilitat del decorador, ab sas aplicacions de un gust més ó menos discutible completava aquella construcció destinada á donar renda, per vint, per trenta anys, tot lo més per cinquanta.

Perque l'edifici fals, tot de fanfarria, no acostumava á envellir. A lo millor una viga de las encaballadas feya moviment, per haverse podrit, y llavors no hi havia més remey que tirar la casa á terra y tornarla á alsar en la mateixa forma, aprofitant ab cuydado tots los guixots y desferras de la vella. Tornava á venir lo decorador, lo tapa-bruts, y 'l foraster que no havia vist fer l'edifici, y 'l contemplava nou y flamant per fora, ignorant que per dintre sigués tan fofó, solía dir:

— ¡Vaya unas casas més hermosas se fan á Madrid! ¡Quín bon gust, quína elegancia, quína suntuositat!... ¡Més que casas de lloguer semblan palacios!

L'últim drama d'Echegaray, estrenat á Barcelona, ab lo títol de *Los Rígidis*, ab res pot compararse millor que ab aqueixas casas de lloguer de construcció falsa y de ostentosa aparència.

— ¡Bonich drama!—exclaman los que 'l miran desde la platea, ab sa fatxada estucada, nova, flamant, aparatosa, carregada de figuras retóricas, que son á una producció literaria, lo que 'ls adornos rexinxolats á una obra arquitectónica.

Bonich drama, en efecte; pero no l'analisin.

Bonica construcció; pero no s'hi arrimin, que podria caure... y ¡cuydado! no 'ls vinga may l'idea de gratarne las parets, porque la capa d'estuch que aguanta 'ls guixots es prima, y tota la desferra 's podria escorrer, no quedant de la casa més que la carcassa.

Per apreciar una obra de aquest género, no basta la primera impresió: es necessari possehir algunas nocions del art de construir y saber fer la distinció deguda entre lo qu' es solit y lo que es fals, entre lo que s'aguanta y lo que pot caure.

Y 'l drama *Los Rígidis*, rebut ab entussiasme, aplaudit ab deliri, celebrat pels impresionistas, facils á la seducció, es una de las produccions menos consistents que s'han posat may en escena. Si l'autor, en son innegable talent, s'ha proposat posar á proba la candidés del públich, pot enorgullirse una y mil vegadas de haver fet passar per bona una moneda que no es siquiera de metall, sinó de cartró daurat.

Consti desde ara que no combato 'l drama per esperit d'escola, ni perque reveli un tras-

notxat romanticisme de tot en tot contrari á las tendencias del teatro modern. Nó, la crítica ha de tenir la manega ample, admetent de bon grat totas las manifestacions de la bellesa. Pero la bellesa es sempre la millor amiga de la veritat; y en lo drama en qüestió la veritat brilla per la seva ausencia.

Probas al canto:

D. Prudencio y D.ª Pura van cometre una falta; van tenir una filla en condicions irregulars. Un amich va encarregar-se del fruyt de aquella relliscada, y mentres la nena 's criava á América, 'ls seus pares, cada hu per la seva banda, contreyan matrimoni, y 's guanyavan lo respecte del mon, consagrant-se á una vida austera, seria y rígida.

Pero ve un moment en que D. Prudencio 's posa gravement malalt, la conciencia li remordeix, crida á la seva legítima esposa y li revela 'l secret de la existencia de aquella nena fruyt de un amor ilegítim. Lo malalt recobra la salut y ja no torna á recordarse ni de la nena, ni de la conciencia, ni de res.

Passa temps y enmalalteix la esposa legítima de D. Prudencio, y aquesta, que no ha fet res en favor de la nena abandonada, al sentirse morir li entran tant fort los *remordiments reflexos* del seu marit, que crida al seu fill Ricardo y li diu: —Fill meu, es precis que busquis fins que la trobis á una filla ilegítima del teu papá; quan l'has trobada, émparala, divideix ab ella la fortuna que 't deixo y estimala com un germá. Y per si aquella nena no 's volgués convencer de que tú li ets germá per la part de pare, aquí tens las cartas que 'l meu marit y la seva currutaca s'escribían.... las quals conservavan no sé perquè, y de las quals m'hi apoderat no sé cóm.

Mor' aquella bona senyora, y ja tenim que, com si juguessen á la mona, lo secret ha passat de D. Prudencio á la seva senyora y de aquesta al seu fill.... Ja no falta sino que del fill passi á Soledad.

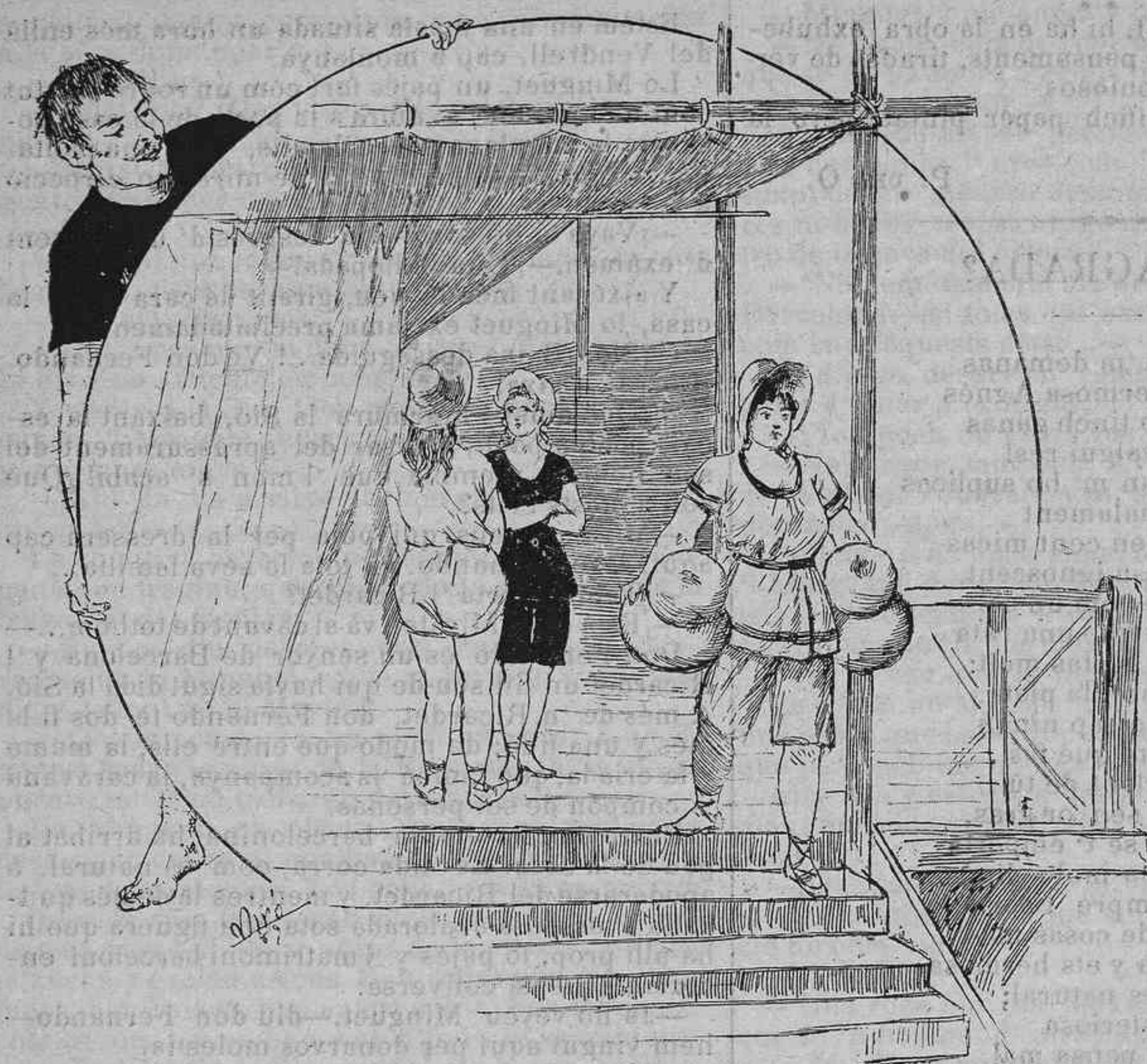
Ricardo la busca y la troba. No hi ha com tenir que regalar dos ó tres milións á una persona per trobarla desseguida. Viu á Madrid so'a (per aixó 's diu Soledad) y no reb més visitas que las del marqués de Valleumbroso. Molt li costa á Ricardo ser rebut; pero al fi logra penetrar en lo santuari de aquella verge americana, honrada y altiva, per haverse criat en las Pampas argentinas. Aixó de criarse en las Pampas dona sempre certa altivés de carácter.

Soledad se convens de las bonas intencions del germá que li cau del cel y apesar de la seva altivés pampera accepta 'ls dos ó tres milións procedents del peculi de una senyora que á n'ella personalment no li era res. ¡Y diuhen que la tal Soledad es un carácter tan hermós!

Lo marqués de Valleumbroso qu' estima á Soledad apasionadament, al veure las assiduitats de Ricardo, comensa á engelosirse y demana explicacions; pero Soledad, que ja hem convingut en que tenia l'altivés de las Pampas, no las hi vol donar. ¡Y per qué no las hi vol donar? En primer terme perque exigeix que l'estimin á ulls cluchs, tota vegada que qui dupta no estima (guixots del temps del romanticisme), y en segon lloch, y més principalment perque ha de guardar lo secret á tota costa ja que si l revelava no hi hauria drama y l'autor de *Los Rígidis* vol que hi haja drama.

L'obstinació de Soledad, pren tots los carac-

QUADRETS D' ISTIU.

¿No es extrany veure una dona
ab carbassas per nadar?
Sembla que... ab lo qu' ellas tenen,
ja no 's poden ofegar.

ters de un verdader rampell. No hi ha res que l'obligui á guardar lo secret y 'l guarda. ¡Aquellas Pampas li han comunicat un caràcter tan especial!

Se troba en un establiment de banys, ahont prenen ayguas també D. Prudencio y D.ª Pura. Ella coneix al sèus pares; pero aquests al contrari, tan poch sospitan qu' ella puga ser la sèva filla, tan muda 's mostra en ells la véu de la sanch (¿sóm ó no som romàntichs?) que al véurela sola, acompanyada sempre de Ricardo y 'l Marqués, la tenen per una qualsevol, murmuran d' ella, la desairan, la molestan, la punxan y la martirisan.

Y Ricardo, aquell sér noble y generós, contempla ab inaudita patxorra com lo sèu pare 's converteix en agent de deshonra de la sèva propia filla, y ni un moment li passa pèl cap, cridar-lo á capítul y dirli:

—Ep, papá: lo qu' está fent vosté ab Soledad, no t'è perdó de Dèu. ¿No sab per ventura qui es aqueixa senyoreta? ¡Es la sèva filla! ¡Es la filla de vostre y de D.ª Pura!..

D. Prudencio cauria d' espatllas, y s' acabaria 'l drama. Y ja está dit que 'l drama ha de continuar, y 'l drama continua.

Desde llavors tot se reduheix á guardar lo secret y á veure com se descobrirá. Soledad fa tot lo possible per exasperar al Marqués: ab los milions que li ha regalat Ricardo alsa las hipotecas de las fincas del sèu promès y quan aquest li

pregunta per l' origen de aquella fortuna, 's nega á donarli explicacions, y romp ab ell.

¿A qué tanta obstinació?

Al últim promet revelarli tot; pero quan siga la sèva esposa.

Y 'l marqués s' hi casa, no sabem si per amor ó per afany de desxifrar aquell'a xarada. ¶

A la festa del casament hi assisteixen aquells mateixos banyistas que tan murmuravande Soledad, fins los rígidos D. Prudencio y D.ª Pura hi compareixen per esoltar las revelacions de la núvia. ¿Qué ha de impor'arlos á ells que la tenen per una dona perduda?

No hi fa res: l' autor necessita que vajan á casament y 'ls rígidos son prou amables per anarhi. S' ha efectuat ja la boda: arriba l' hora de las revelacions, y llavors Soledad no vol ferlas

davant de testimonis; no las farà sino á solas ab lo sèu marit; pero aquest que admet tantas cosas fora de rahó 's nega á acceptar una cosa tan natural: es necessari que canti, que canti davant de tothom. Soledad s' hi resisteix, lo Marqués se cega, agafa un punyal y, ell que durant lo drama ha parlat sempre d' enfonzar espasas fins al puny, 's contenta ab fer una petita esgratinyadura sobre la pell de la sèva esposa.

Retiran á aquesta á una estancia immediata, y allá ho revela tot. Lo marqués al fi posseheix lo secret horrible, y ab las mans ensangrentadas uneix las de D. Prudencio y las de Pura.

¿Aquesta sanch vos pertany, rabajeus'hi..... ¿Qué, no podéu parlar? ¡Es que ja 'us puja á la garganta!....»

Los pares fujen horripilats, ab los cabells erisats..... y s' acaba la partida.

Lo secret, la mona ha anat passant de personatge en personatge; de D. Prudencio á la sèva esposa; de la sèva esposa á Ricardo; de Ricardo á Soledad; aquesta la guarda ab molta obstinació; pero al últim la entrega al marqués; y del marqués torna á D.ª Pura y D. Prudencio..... La explicació, que á cada instant se presenta com imminent, no 's dona may.

—¡Es que si 's donava no hi hauria drama!— diuhen los que tot s' ho empassan.

—Es molt cert, responém nosaltres; pero quan

no hi ha drama. lo més natural y lo més convenient es no escriure'l.

La forma es brillant, hi ha en la obra exhuberancia de imatjes y de pensaments, tiradas de versos ben tallats y armoniosos.

Bon estuch, magnífich paper pintat; pero la casa es fofa.

P. DEL O.

¿T' AGRADA?

Un epígrama 'm demanas
que t' agradi hermosa Agnés
y la vritat. . . ¡no tinch ganas
de fer res que valgui res!

Mes ja que tan m' ho suplicas
te 'l faré bè ó malament
y despr s feslo en cent micas
si 'l trobas massa ignoscent.

¡Ets hermosa com un sol!
sent més pobre que una rata
tothom diu que gastas molt;
que fas corre molt la plata.

Vius sola y no sap ningú
de qué menjas ni qué fás...
sols diuhen parlant de tú
que 't visita un senyor gras,
qu' ell ab cotxe se t' emporta
qu' ab tu 's gasta molts dinés,
qu' al teatro sempre t porta
y... ¡un grapat de cosas més!

Com vius sola y ets hermosa,
'l que 't passa es natural;
sent ta vida misteriosa
la gent de tú 'n pensa mal.

Y per tant, creu, no sup'iquis
cap epígrama á ningú...
¡creume, Agnés, no t' emboliquis!
¡prou epígrama qu' ets tú!

M. RIUSEC.

SANGONERA DEL ESTAT.

Munta á caball, va al cassino,
entra als teatros de franch,
y fuma un cigarros puros
que may han vist cap estanch.

AB LA MATEIXA MONEDA.

Estém en una masia situada un hora més enllá del Vendrell, cap á montanya.

Lo Minguet, un pajés fort com un roure y astut com una guineu, s' atura á la porta de la casa posantse la má plana sobre 'ls ulls, com una pantalla, perque 'l sol no 'l privi de mirar en direcció á la carretera.

—¡Vaya si ho son!—diu després d' un moment d' exámen.—¡Tota la llopada!—

Y aixecant més la veu, girant la cara cap á la casa, lo Minguet exclama precipitadament:

—¡Sió ¡Baixa desseguida...! Vé don Fernando. ¡Corra... baixa!

—¿Qué dius?—murmura la Sió, baixant la escala poch á poch, á pesar del apressurament del seu home.—¡Sembla que 'l món s' acabi! ¿Qué son aquests crits?

—Mira.. ¿veus qui puja per la dressera cap aquí? Don Fernando. ab tota la seva familia...

—¿També porta 'l Ricardet?

—¡Está clar! Miratel, vá al davant de tothom...—

Don Fernando es un senyor de Barcelona y 'l Ricardet un fill seu de qui havia sigut dida la Sió. A més de 'n Ricardet, don Fernando té dos fills més y una filla; de modo que entre ells, la mamá y la criada, que també 'ls acompanya, la caravana 's compón de set personas.

Entre tan, la familia barcelonina ha arribat al peu de la casa. La dida corra, com es natural, á apoderarse del Ricardet, y mentres la demés quitxalla s' assenta acalorada sota una figuera que hi ha allí prop, lo pajés y 'l matrimoni barceloní entaulan aquesta conversa:

—Ja ho veyeu, Minguet,—diu don Fernando—hem vingut aquí per donarvos molestia.

—No més per quatre días —anyadeix la senyora.

—Sí;—continuá 'l senyor—aquest estiu no pensavam anar en lloch; pero un vespre vam armar-nos repentinament y aquesta 'm vá dir:—¿Aném á donar una sorpresa al Minguet?

—¡Je, je!—fá 'l pajés, rihent ab certa socaroneria.

—Y tal dit tal fet: arreglém las maletas, vestím la canalla y aquí 'ns teniu per atormentarvos una mica. Y dich una mica, perque las mèvas ocupacions no 'm permeten estar fora de Barcelona aquest any Quatre días y prou: fins dissapte.

—¡Bueno, bueno! ¡vostés mateixos! Aixó si que...

—A veure si fem lo programa de la expedició.

—¿Cóm vol dir?

—Ja veuréu. Quan teniau lo nen, jo vaig venirhi algunas vegadas aquí; pero sempre era al vapor, y no veyá may res. Com que 'm sembla que aquests alre-dors han de ser pintorescos, voldria aprofitar bè 'l temps, fent cada dia una excursió nov. Diguéu ¿qué hi ha de bonich per aquí á la vora?

—¡Oh! ¡Bonich.. bonich..! Segóns y cóm s' ho mirin. Hi ha la font de la Murtra, la zova del avgua, la Mata, 'l castell moro, la ermita de Sant Paciá...

Ja n' hi ha prou: cada día farém una sortida cap á un puesto diferent. ¿Us hi aveniu?

—¡Jo? Per mí si que...

—Pues conformes. Y anant á un altra cosa; ¿qué no 'm daréu esmorzar ara?

—¡Ay!—murmura la senyora—jo anava á dir lo mateix; estich, que no puch tenirme

—¡Vaya si 'ls darém esmorzar; y dinar y sopar

y tot! Entrin á dins á reposarse, y aviat ho tindran á punt.

Los senyors barcelonins entran á la masía, seguits de tota la curriolada, y en Minguet crida á la seva dona apart:

—¡Sió! Vina.

—¿Qué vols? ¿Has vist lo Ricardet, qué mono y qué...?

—No s' tracta d' aixó ara. Escolta: aquesta gent vé aquí per quatre días.

—Sí.

—No vull que matis virám, ni cap conill, ni rés. Monjetas, patatas, sigróns y bacallá.

—¡Ay ay! ¿Per qué?

—Per... porque 'm dona la gana. Fes lo que t' hi dit y no articulejém més.—

Y mentres la Sió, tota motxa, s' encamina á la cuyna, 'l Minguet se frega las mans ab satisfacció y murmura entre sí:

—¡Ah! ¡Ja ha arribat la mèva! Ara sabrán lo qu' es bó.—

La comitiva barcelonina esmorza, y es tanta la gana que tragina, que ni s' adona sisquiera de la frugalitat del menjar.

—Bueno—diu després don Fernando, encantantse ab lo Minguet—¿qué aném aquí ahont heu dit, á la font de la Murtra?

—¡Oh Ja veurá; jo no puch venirhi: haig d' anar á cavar la vinya de la Roqueta. Ja 'ls hi explicaré tot, y ho trobaran desseguida.—

Lo Minguet, en efecte, 'ls fa una minuciosa descripció del camí que han de seguir per anar á la font de la Murtra. Y la colla 's posa en marxa.

Quan la comitiva torna de la montanya al cap de tres horas d' haver sortit de la masía, tot son jemechs y exclamacions. Han rodat una pila, han pujat, han baixat, han suferit sol, s' han fet sanch casi b' tots... y no han vist la font ni en pintura.

—¿Véus?—diu la Sió apart al seu marit.—¿Véus no haverhi anat tú?

—Ja sé lo que 'm faig: cúydat de las tèvas cosas y calla.—

L' edemá 's repeteix la mateixa funció.

—Minguet, ¿que aném á la cóva del aygua?

—No puch: haig d' anar á coronar una figuera que se m' ha mort, Pero ja li explicaré be 'l camí; no es gens errador.—

A pesar de no ser gens errador, la familia de don Fernando l' erra com lo día avants y torna suant d' una manera llastimosa, sense haver vist res ni haver trobat ningú que 'ls dongués lo rastre de la cova del aygua.

—'Ns hem fastidiat de debó—diu lo senyor de Barcelona—si totas las excursions que fem son com la d' aquests días!...—

Lo dijous, després d' esmorzar, don Fernando parla d' anar á la Mata.

—¿Tampoch no veniu vos, Minguet?

—No senyor, tampoch. Avuy tot justament haig de baixar al Vendrell, y m' hi hauré d' entretenir una bella estona.—

De bona ó de mala gana, ab las indicacions que 'l Minguet li dona, don Fernando organisa la seva tribu y s' encamina á la Mata; pensant ser més afortunat que 'ls dos días anteriors.

Pero 's veu que la mala estrella 'l persegueix.

La Mata no la troban; lo únich que veuen es una pedra que baixa rodolant desde quí sab ahont, que per poch los mata á tots.

Aburrits y estripats tornan á la masía, justament en l' instanten que 'l Minguet pujá del Vendrell.

—¿Qué tal?—los diu —¿s' han divertit forsa?

—¡Cóm hi ha món que sí! No se per quin miracle torném vius.

—¡Y aixó!

—Una roca que ha baixat de dalt d' un turó, que se 'n ha anat d' un trís com no 'ns aplasta.

—¡Ah! Si en compte d' anar á la Mata s' han decantat cap á la pedrera del Onclet... ¡Vaya, vaya! Aixís sí que...—

—¿Veyéu? Aixó son las conseqüencias de no acompanyarnos vos... ¿Tampoch vindréu demá al castell moro?

—Tampoch. Haig d' anar á arrencar l' herba de la vinya dels garrofers, que n' hi ha molta.

—¿De veras?—diu lo barceloní ab cert retintín.

—De veras,—respón lo Minguet ab molta tranquilitat.

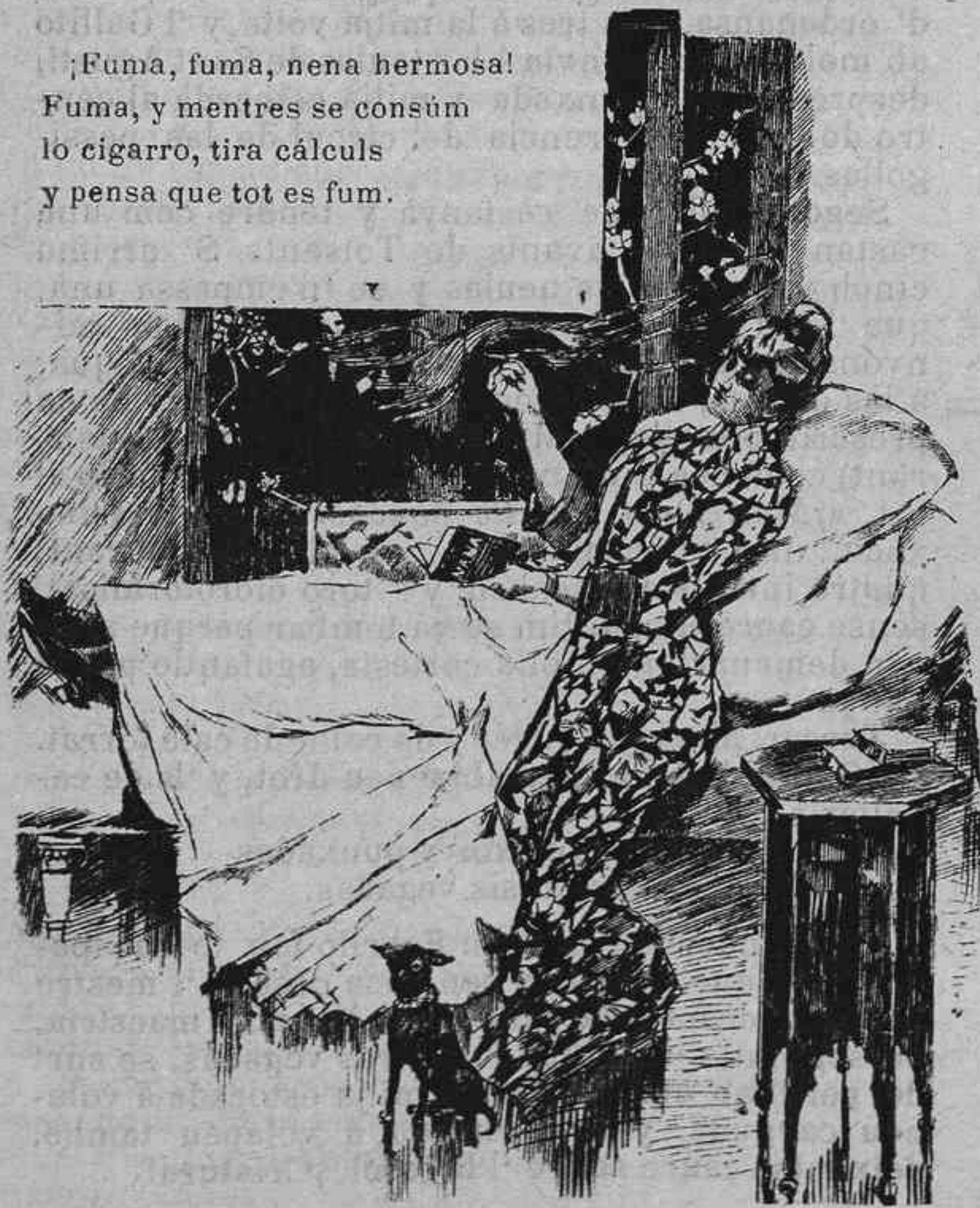
—Home...—aquí don Fernando 's quadra y adopta un ayre solemne;—home... ¿sabéu que la vostra conducta m' estranya molt?

—¿Quína conducta?

—Fa tres días que som aquí, y encare no heu matat un mal pollastrot; teniu los arbres plens de fruyta y no sou bó per convidarnos á menjar un préssech; hem anat tres vegadas á fora y may nos heu pogut acompanyar... ¿Es natural tot aixó?

—¡Ja ho crech qu' es natural!—respón lo Minguet.—¿No se 'n recorda de l' any passat quan jo, la dona y 'l noy vam baixar per veure l' Asposició? ¿Qué va fer vosté? Arreconarnos en un quarto de mals endressos; fernos menjar apart, donantnos qualsevol porqueria, y deixarnos sortir sols, ¡sempre sols! los quatre días que vam ser á Barcelona. ¿Sab qué va succehir? Que no vam veure l' Asposició ni res. que un día á la Rambla 'm vam afanar los quartos de la buxaca y que vam tornar aquí aixafats, sense un

¡Fuma, fuma, nena hermosa!
Fuma, y mentres se consume
lo cigarro, tira cálculs
y pensa que tot es fum.

xavo y casi bè malalts... Don Fernando; qui no vulgui pòls que no vaja á l' era.

—¡Es dir que tot aixó ho heu fet perque jo llavors...

—Sí senyor: hi volgut venjarme, pagantlo ab la mateixa moneda.—

Mitj' hora després, la comitiva barcelonina se 'n torna cap avall, fent una cara de lleó qu' espanta.

La Sió sentada vora la porta, plora.

Y 'l Minguet, dret sota la figuera, veu allunyar-se la caravana, y diu mitj rihent:

—¡Alanta! Estém en paus, señores!—

A. MARCH.

SOLDATS.

LO D' AHIR.

Tot carregat d' acér, la má nervuda empresonant lo puny de la tisona, ple de nafras lo cos; rostre farrenyo, closos sos llabis y sa ullada torva, no sab parlar no més que de batallas y de sa patria per qui la sanch dòna.

LO D' ARA.

Esquálit, sense barba, mitj burleta, pelat lo cap y de cantó la gorra, lo cos fet un encant de fils y betas.

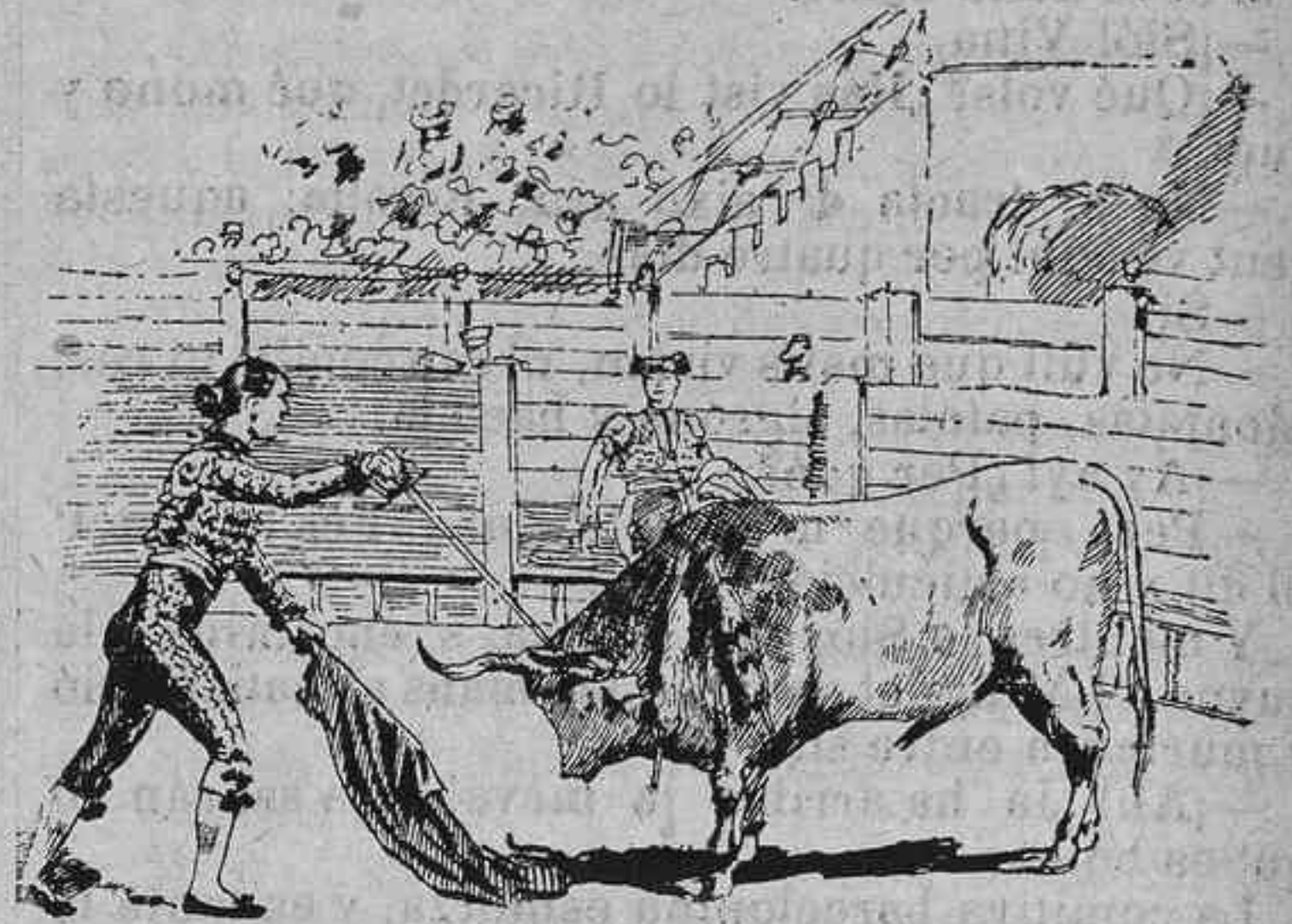
UN MATRIMONI DESIGUAL.

Ella, alta com una casa;
ell, menut com un cadell;
ño es vritat que al véurels, sembla
qu' ella tè de pegá á n' ell?

fumant purets d'arrós y ampla la roba.
no li parlin no més que de las raspas
ab qui ha ballat un valz ó bè una polka.

A. LLIMONER.

TOROS.

LA CORRIDA DEL DIUMENJE.

Ab las graderías del sol casi buydas y casi plenas las de la sombra, va comensar la festa del diumenje, presentantse 'l Sr. Bis en lo palco de la presidencia. Per ser la segona ó la tercera vegada que aquest any presideix corridas, no s' incomodi sí en lloch de Sr. Bis li dihém Sr. *Tornabls*. Just es confessar que no vá ferho del tot maament, per més qu' en lo quint toro, segons noticias ván xiularli las orelas, perque á *la quienta* una part del públich deya mal d' ell.

Pero aném á la feyna que ja ha sortit lo primer banyut. Es negre, porta la bragueta descordada y tè dugas agullas de cusí per banyas. Pren quatre varas de mala gana, li penjan los tres parells d' ordenansa, tots tres á la mitja volta, y 'l Gallito ab molt salero l' envía á las taulas de Sant Agustí, després de una punxada y mitja estocada al centro de la circumferencia del círcul de las pessigollas.

Segon: color de castanya y tendre com una castanya cullida avants de Totsants S' arrima cinch vegadas á las neulas y se 'n empassa una, que 'l seu germá havia deixat encetada. Los minyóns de 'n Valentín li clavan mostassas á la qua, á las orelas, á tot arréu menos al siti que havia prescrit lo metje, y Mr. Martín (no 'l del restaurant) comensa á metxarlo, com si volgués ferlo al ast. «¡*Mon Dieu, quelle boucherie!*» Una punxada, una estocada fonda, un altra restaurant, quatre intents d' escabeig y l' toro cloroformisat, sense caure. Per últim se vá tombar perque aixís ván demanarli ab molta cortesia, agafantlo per la banya.

Tercer: aixerit, lleuger y de color de café torrat. Lo Gallito li dona 'l cambi á peu dret, y 'ls de caballería

entre esqueixos y punxadas
l' acarician sis vegadas.

Los banderilleros de 'n Fabrilo fan lo que poden, y lo que poden es ben poca cosa y 'l mestre valenciá, després de passarlo ab ben poca maestría, perseguintlo 'l banyut dos ó tres vegadas, se surt del perill ab una punxada, mitja estocada á volapéu cayguda, y una tercera, á volapéu també, deixantse caure sobre 'l bressol. ¡Criatura!

DIALECH.

—Pep, jo ja us feya á París.
—¿A París?—Jo m' ho vaig creure...
¡Com que diuhen que 'ls pintors
allí hi tenen tan que veure!...

Quart: negre, corredor y ab puntas d' etzavara per banyas. Lo Gallito li dona 'l cambi sjonellat y ab una limpiesa tal, com si l' hagués rentat ab sabó d' olor. Molts aplausos y merescuts. Nou varas, no totas bonas, á cambi de un arpa; tres parells de pendatxos, d' ells un d' excelent... y já morir como un caballero! Gallito 'l trasteja ab bastant art y remata la feyna ab mitja estocada á volapéu y dos probaturas d' escabeig.

Lo quint s' anomenava *Confitero*, y en efecte tenia 'l pèl de color de carmetlo y sucre-candi. Pero no tot era dolsura. Quantas vegadas vá arri-marse als de caball y s' hi arriamá nou vegadas, altrás tantas los tombá de bigotis. Un picador vá deixarli com á recort la vara enfilada á la pell com una agulla. Los minyons van adornarlo de mala gana y en Valentín Martín, sense preparació vá atrotinarlo de una mala estocada á la carrera.

Sisé y últim: petit y ab fatxa de párvul. Resumen: cinch varas y quatre parells. Ja tè rahó 'l ditxo; toro petit, carregat de banderillas. Fabrilo va citar-lo á rebre y deixá mitja estocada en lo lloch degut.

Aixís va acabar la corrida que no oferí gran cosa de notable.

Un altre día serà.

PEP BULLANGA.

LLIBRES.

POESÍAS de D. *Isidor Frias Fontanills*.—Lo se-nyor Frias, catedràtich del Institut de Reus, acaba de publicar un volúm de versos, escrits ab notable facilitat. Pertanyen las obras en ell compresas á diversos géneros; n' hi ha de serias y de festivas, de satíricas y de humorísticas, y en totas ellas l' autor desplega sas innatas qualitats de ingeni.

Més que un poeta á la manera dels que 's disputan los premis en los certámens dels Jochs Florals, ho es per l' istil dels que, al principi del actual renaixement literari, figuran en las coleccions dels *Trovadors nous* y 'ls *Trovadors moderns*, expontáneo, personal, desdenyant per expressar sos pensaments formas enmatlevadas. Lo Sr. Frias escriu lo que sent, tal com ho sent.

Com una mostra de sas qualitats, reproduhirém alguns fragmens de sas poesías.

En sas *Rimas del cor*, n' hi ha de ben hermosas.

Com per exemple:

«Un istiu, sota 'l brancatje
dels pins y roures del bosch,
varem dir:—De aquesta feta
ningú n' ha de sabé un mot.
Mes los arbres ho van véurer,
van contarho als rossinyols
y 'ls xerraires, per tot garlan
que l' escena fou d' amor.»

Un altre:

«Quan reso l' oració del *Pare nostre*
al demanar lo pá del día á Dèu,
també li dich: «y feu que ma estimada
no puga sinó ab mí volar al cel.»
Pus si per cas en esta ingrata terra
sense ella 'm quedés jo,
segur estich que al punt la seguiría
com l' ombra empayta 'l cos;
y si al cel me 'n pujés sense aná' ab ella,
casi qu' estich per dir
que fora ben capás .. ¡Val més que calli,
pus Dèu m' escolta y jo no sé 'l que 'm dich.»

¿No revelan aquestas composicions sentidas y primorosas, la inspiració de un poeta verdader?

En lo volúm hi ha ademés bonicas coleccions de cantars, dignes també de ser coneguts.

«La caritat practicada
no pot sembrar lo lè á doll,
si no fá com la rosada
que cau sense fer soroll.»

«La Fortuna tè per punt
tan extranya habitació,
que s' hi va escalas amunt
y s' hi baixa pèl balcó.»

«Los racionals tenen monjas
per cuidar los infants bórts;
los irracionals no 'n tenen
perque tenen pares tots.»

La corda satírica vibra també en la lira del poeta. Y no son las composicions de aquest género contingudas en lo volúm las menos agradables.

Citarém un exemple.

Prenent peu de l' estadística que assigna á Madrid, sense contar las societats de recreo que son numerosas, 1,513 tabernas 100 establiments de vins y licors; 158 entre cafés y restaurants; 32 llochs en que 's venen begudas alcohólicas; 24 fábricas de ví; 102 venedors ambulants de begudas espirituosas y 65 venedors del mateix al en gros, l' autor escriu las següents ingeniosas quartetas:

«A fé de Dèu, es un gros
que, segons diu q' i 'ns governa,
sostingan tanta taberna
los de la *Vila del os*.

Mil cinchentas van pagar
la contribució com deuben;
mes jo dich que si tan beuhen
molt més haurán de menjar.

Y per ró ni ment, ni enganya
qui fassa correr la véu,

de que, si Madrit tan beu
s' ha de menjar tota Espanya »

Recomaném l' adquisició del volúm als aficionats á la lectura de versos. L' obra ha sigut editada ab notable gust tipogràfic per lo conegut impressor de Reus, D. Eduard Navás.

Lo Sr. Ayné Rabell ha publicat lo tercer quadern de la colecció que ab lo títol de *Poesia de la terra*, ve donant á la estampa. L' ompla tot ell la llegenda titulada *Mercés de la Murtra*, qual acció se desrolla en la costa catalana.

RATA SABIA.

'S FA SABER.

Fa molt temps, qu' es ma fatlera casarme, y vaig al darrera d' una noya que 'm convingui y tres circumstancias tingui; hermosa, rica y soltera.

Lo estar sol ja m' aburreix, porque 's viu molt malament y vaja... un xicot decent com ara jo, be mereix qu' ensopegui 'l casament.

Jo soch prou interessant, molt aixerit, molta labia, tinch un port molt elegant y... nota molt important ¡fa alguns anys que no tinch avia!

Gasto molt bona estatura y tinch elegant figura y uns ulls vius y plens de foch, soch modest... (conech que soch, un modelo d' hermosura.)

Tinch lo retrato exposat dintre d' un escapatat al Plá de la Boqueria; per si á algú li convenia allí estich fotografiat.

De bèns, no estich malament ¡tinch molta terra á l' Habana! ¡m' ho passo perfectament! puig guanyo fent d' escribent ¡vuit duros cada setmana!

Instruït ho soch moltíssim ¡de tot estich enterat! ¡un sabi fet y pastat! y un xicot tan pacientíssim, que may ha trencat cap plat.

Donchs bè, tenint tot aixó que son verdaderas joyas. lo que 'm causa admiració, es que al demanar las noyas, totas me diguin que nó.

Hi probat de mil maneres; fentme veure á las carreras, fent posar á tots los diaris anuncis estafalaris y desgastant las aceras.

¡Res m' ha valgut! hi probat tot lo que un hom probar pot, y sent com soch bon xicot totas m' han carbassejat, desde Barcelona al... Clot.

Per tant, com ja rés m' empatxa, avuy furiós ¡mitj salvatje! los meus planys 'se dirigeixen á las noyas que llegeixen

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Que tinguin de mí pietat á totas las recomano....

¡tinch ganas de ser casat!... ¡considerin qu' ho demano, ab molta necessitat!

¡Pensin bè, que si aixó 'm falla y quedo solté aquí baix, no se 'n riurá la quitxalla perquè 'm tiro daltabaix de la... Riera de 'n Malla!

Si de mí tenen pietat, si alguna s' ha enamorat d' aquest pobre y vol anarhi, m' estich al carrer Cremat, botigueta d' herbolari.

Allí es casa un servidó, y si com calculo jo alguna 'm vol demaná... que s' entengui ab la mamá... ¡si es que vé ab bona intenció!

M. RIUSEC.

LÍRICH.

Novedats de la senmana.

Primera: *A Santa Lucia*. Santa Lucia es lo barri maritim de Naps, com si diguessem la *Barceloneta* de Barcelona ó *El Perchel* de Málaga. Allá hi habita la gent del bronze, gent de la qual no pot dirse que té un rey al cós, porque hi té més que un monarca, hi té un volcá. L' obra, dividida en dos actes consisteix en una serie d' escenas fogosas, caldejadas y de un naturalisme que 's confon ab la mateixa realitat. Casi tots los artistas de la companyia italiana hi prenen part, transportantnos á la vida real, per la magistral manera ab que interpretan una producció, verdaerament notable, extraordinariament castissa y que romp ab totas las convencions teatrals, conservant empero poderosos efectes.

Segona novedad: *Lo gran marnière*, de Jordi Onhet. La producció está extreta de una novela molt interessant; y aixís se compren que las taulas li vingan un xich estretas. Passant per cert accent melodramàtic que campeja en los dos primers actes, lo tercer presenta una escena entre pare y fill de una forsa dramática avasalladora. Aquella sola escena val un drama. L' acte quart, en l' arrégló italiá acaba de arrodonir lo carácter de Carvajan, un usurer venjatiu, que al trobarse abandonat del seu fill y al veure que aquest, guiat de sa noblesa de cor, tracta de rehabilitar á las victimas del seu furor, se comou y dona esplay als sentiments paterns, sentiments que fins las fieras los alimentan. Es aquesta una solució acertadíssima y que acaba de realzar los caràcters del drama.

Tot quan diguessem del gran actor Novelli resultaría pàlit. En l' home biliós, rencorós, venjatiu; l' aranya qu' espera als seus enemichs, ávida de la seva fortuna. Per últim topa ab lo seu fill que contraria 'ls seus propósitos. La gran escena del acte tercer resulta vibrant, avassalladora. En l' acte quart Novelli comou y arranca llágrimas. Aquell sér repugnant alimenta en un recó del seu cor l' amor de pare, y totas las simpatias se des-

QUI NO POT SEGAR, ESPIGOLA. (Dibuix de Gomez Soler.)

Quan era joveneta, festejava
 nit y dia, de tort y de través;
 ara que ja 's fa vella, s' aconsola
 contemplant com festejan las demés.

pertan en favor de aquell home víctima de una passió insana.

Molt ben secundat pèls demés actors, especialment per la senyoreta Fortuzzi y 'l Sr. Orlandini, alcansá un altre triunfo de aplausos d'entusiasme, de admiració y fins de llàgrimas.

Las funcions de la companyia italiana tocan al seu terme. A Novelli 'l reclaman los seus paisáns. ¡Cóm hem de recordarlo sempre, 'ls qu' hem admirat en ell una de las primeras notabilitats de l'escena europea!...

ESPANYOL.

El cura de Longueval es una comedia sense la menor malícia. Mares temerosas, que no porteu las fillas al teatro per por de que 's perverteixin, acompanyeulas al Espanyol; podéu ferho sense temor. Si jo sigués capellá, y 'm dediqués á la confessió, sense reparo, als meus penitents, los donaria per penitencia anar á veure *El cura de Longueval*.

Es una comedia dolça, plácida, serena y altamente moral: un verdader idili.

Lo Sr. Mario l' ha presentada ab gran propietat. Hi surten caballs y cotxes: los personatjes menjan de veras, beuhen xampany de veras; y fins en l'escena 's véu una tempestat de veras, com que la llum dels llamps se reflexa en las gotas de la pluja.

Las senyoras de la companyia lluheixen trajos molt richs, fets expressament á París, y si la dicció de alguns interlocutors sigués més animada, menos sonsa, l'efecte de conjunt milloraria considerablement.

Aquestas observacions no resan per las senyoras Guerra y Guerrero, ni tampoch pèl senyor Balaguer.

La Pepeta Guerra tingué dissapte un benefici espléndit.

Ella podrá ben dir:—Si aixó es *Guerra* ni may que hi haja pau.

Dilluns s' estrená una pessa titulada *La visita del médico*, que sigué rebuda ab agrado.

TÍVOLI.

S' ha realisat lo miracle.

L' ópera *Carmen*, notablement decorada y primorosament vestida ha tingut un éxit colossal. Lo teatro estava plé de gom á gom Reynava una temperatura digna de Sevilla.

Acte primer: grans aplausos á la garbosa sinfonia. S' alsa 'l teló, y apareix una decoració espléndida, deguda á la bronja del Sr. Vilumara: representa la fabrica de tabacos de Sevilla, reproduhida ab molta veritat. S' escoltan ab gust los primers coros: s' ap'audeix y 's fa repetir la preciosa habanera. Agrada molt lo duo del sargento y Micaela; y totas las escenas del final del acte, notablement interpretadas satisfán al públich.

En l'acte segón, repetició de la cansó del torero, y passant pèl septimino dels contrabandistas, pessa dificilíssima que necessita molta baqueta, es molt aplaudit lo magnífich duo de Carmen y D. José. També termina l'acte entre generals aplausos.

L'acte tercer, més que regular y al final superior, y en lo quart se 'ns donan á coneixer per primera vegada alguns ballables precedint á la corrida. Totas las escenas, interessants per de-

més, son ben rebudas per 'a concurrencia. Contribuheix al bon efecte del acte una preciosa decoració deguda també al Sr. Vilumara que representa l' entrada de la Plassa de toros de Sevilla.

Com á conjunt *Carmen*, posada á preus inverossímils per lo económichs, res deixa que desitjar, y será sens dupte l' éxit de la temporada, y per molt temps l' ópera predilecta del públich.

Individualment sobresortiren la Giorgio, que sense ser una Frandin, ni una Rolutti, canta ab gran discreció, lluheix una véu ben timbrada y sab ferse cárrech del personatge. En las pessas principals escolta aplausos merescuts.

La Huguet es la mateixa Micaela, transportada desde 'l Liceo al Tívoli. Lo día que venci certa fredor, que sembla cohibirla, realsará molt més lo personatge que té confiat. La véu hi es, hi ha l'afinació: unicament hi falta 'l desembrás.

Lo tenor Bertrán supera las bonas esperansas que féu concebir representant *Rigoletto*. Té una véu preciosa y simpática, especialment en la corda mitja, demostrá instint dramátich, reuneix condicions per fer una brillant carrera, si sab avalorarlas per medi del estudi.

¿Qué dirém del senyor Carbonell, que no ho sapiguém los que hem vist en tan distingit artista lo millor Escamillo de quants han cantat la *Carmen* á Barcelona?

Ab aquests elements y la bravura del mestre Pérez Cabrero que conduhí l' ópera ab gran acert, donant molt color á l' orquesta y mantenint la homogeneitat de las masses, l' éxit no podia faltar.

L' empresa del Tívoli mereix un aplauso per sa inteligencia y per son desprendiment. Nosaltres li tributém en nom de la ilustració popular, que tant millora posant la bona música que fins ara havia sigut menjar de gourmet, al alcans de totas las fortunas.

NOVEDATS.

La sarsueleta *Los Isidros*, es un quadret de costums madrilenyas, bastant desprovehit de interés y de mérit escás. Lo primer quadro es superior als dos últims. La música del mestre Caballero, encare que molt animada, té poca novetat, y no contribuirá per cert á aumentar la popularitat del mestre.

L' obra alcansá una execució regular y fou rebuda ab certa fredor.

Un espectacle nou es sens dupte 'l que presenta 'l professor Rousby's acompanyat de Miss Irving. Una serie de corrents eléctricas en comunicació ab varios instruments penjats alrededor del teatro produheixen sonidos y efectes inesperats. L'escena de una batalla, sobre tot, fa una gran ilusió.

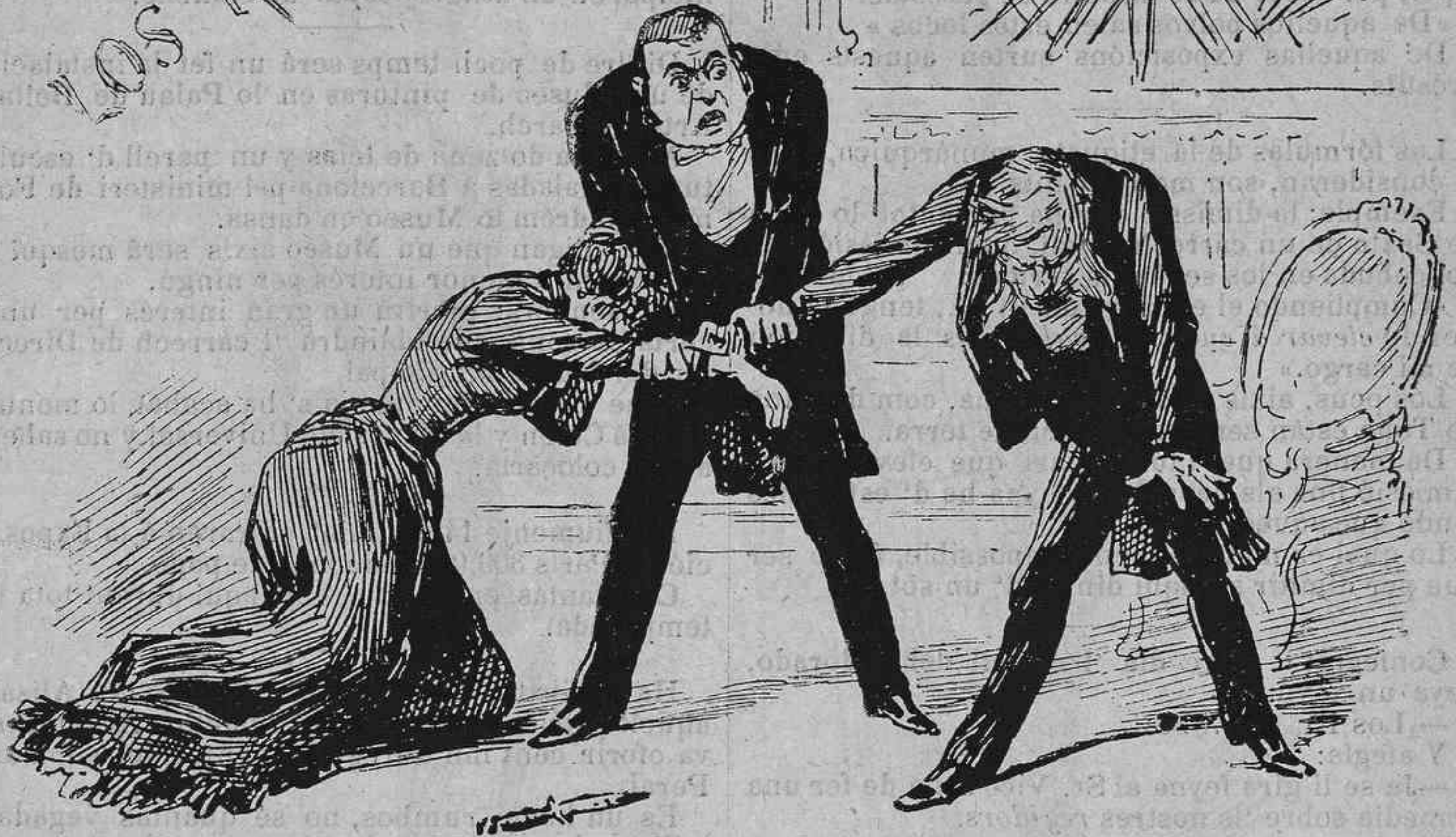
Per respondre als aplausos del públich, se presentan després efectes lluminosos sumament fantástichs, ninots que mouhen las orellas, obran la boca y remenan la vista encesa ab llum eléctrica. En una paraula, la electricitat fa verdaderas diabluras.

L' espectacle sigué rebut ab ap'ausos estrepitosos.

CATALUNYA.

Apart del concepte que 'ns mereix l' últim drama del Sr. Echegaray, expressat en altre lloch del present número, no podém menos de consignar que 'l día del estreno tingué un éxit ruidós.

LOS RIGIDOS

La escena culminant del derrer drama d' Echegaray.

Tots los actes sigueren molt aplaudits y al final hagué d' alsarse 'l teló un sens fi de vegadas.

Lo Sr. Vico interpretá l' obra d' amich, ab molt carinyo, ab aquella vehemencia y aquell foch que li aplaudeixen sempre 'ls seus admiradors. Lo Sr. Calvo feu gala, principalment en lo prólech, qu' es ahont sobressurt lo seu paper, de aquella dicció fácil y bèn encaixada que 'l caracterisan. Per últim tant la Sra. Calderón com la Sra. Guillén se portaren bè en sos respectius papers.

L' obra continúa figurant cada día en lo cartell, de ahont no es fácil que 'n surti en lo que resta de la temporada.

La senmana, ja prou abundant de estrenos, no registra cap més novedat.

N. N. N.

NOVELLI.

Surt... y ja al apareixer en la escena trepitjantla com fa, ab planta segura, avassalla á tothom ab sa figura; per sentirlo, 'l respir tothom refrena.

Com un esclau al públich encadena, fentli senti ab son art, goig ó amargura; brolla 'l plor, quan eil mostra sa ternura; quan ell riu, d' alegría 'ls cors omplena.

Y com si fos una áliga que, altiva, ha alcansat en sa presa una victoria, y remontant son vol se pert de vista, aixís *Novelli*, quan la flama viva sent del geni, se 'n va al cim de la gloria remontantse ab son vol de gran artista.

A. PIERA.

Per durarli encare las fatigas de la excursió, aquesta es l' hora que no ha pogut D. Francisco donar compte á la corporació municipal de son triunfal viatge per algunas provincias espanyolas.

Afortunadament s' ha encarregat de ferho l' evangelista Sant *Lluch*, pronunciant conceptes tant estupendos com lo següent:

«A Granada van tributarse honors y agasatjos á la Comissió, dignes de ser cantats pèls poetas que concorregueren á la coronació de Zorrilla.»

Preparémnos.

En lo próxim certámen dels Jochs Folrals, l' Ajuntament oferirá un premi, consistent en un biberón d' or y argent al millor poema épich que

canti lo viatge á Granada de la Comissió barcelonina.

Al poeta llorejat, á més del biberón, se li adjudicará una plassa de temporer.

No tot ha de ser protegir l' art culinari.

Es cert que no s' han publicat encare 'ls comptes de l' Exposició.

Pero no es menos cert, en cambi, que ha aparegut un anunci, en virtut del qual de primer antuvi s' emiteixen láminas del empréstit municipal, per valor de 20 milions de pessetas.

«De aquellos polvos salen estos lodos»

De aquellas exposicions surten aquests empréstitos.

Las fórmulas de la etiqueta monárquica, si bé 's consideran, son molt xocants.

Exemple: la dimissió que ha presentat lo duch de Sexto de un cárrech palatí, qual dimissió está concebuda en los següents termes:

«Cumpliendo el encargo de V. M., tengo el honor de elevar á vuestros reales piés la dimisión de mi cargo.»

Los peus, aixís sigan de la reyna, com del Noy de Tona están sempre al nivell de terra.

De manera que 'l funcionari que eleva la seva dimissió fins als peus de la reyna ha d' estar més fondo que aquest nivell.

Lo qual es materialment impossible, á no ser que per dimitir se fiqui dintre d' un sot.

Confegint l' altre día 'l cartell del Eldorado, deya un xavó:

— Los Ri... GI... DÓs!..

Y afegia:

— Ja se li gira feyna al Sr. Vico si ha de fer una comedia sobre 'ls nostres regidors.

El *Barcelonés* s' entretenia fa pochs días filosofant sobre la lley Mellado, contraria als regidors de ofici.

Es una trista cosa—segóns *El Barcelonés*—que la lley privi á las ciutats grans dels bons serveys dels regidors que tenen alguna experiéncia en l' exercici dels seus cárrechs. Perque succeheix que quan aquests regidors tenen la cosa per la má, ne venen d' altres, completament ignorants dels negocis municipals á sustituhirlos.

Si aixó 's fes en los pobles petits, encare podria anar; pero en las grans ciutats

Perque en las petites localitats..... doném la paraula al incenser de D. Francisco:

«En estas sí que puede decirse que la administración municipal es una verdadera merienda de negros.»

¡Y está clar!

En las poblacions petites tot es mesquí; la administració municipal es un *brenar de negres*.

Al menos en las grans poblacions, la cosa s' aprofita més, convertintse l' administració municipal en un *dinar y sopar de blancs*.

Dintre de poch temps será un fet la instalació de un Museo de pinturas en lo Palau de Bellas Arts del Parch.

Ab mitja dotzena de telas y un parell d' esculturas regaladas á Barcelona pel ministeri de Foment tindrem lo Museo en dansa.

Y no digan que un Museo aixís será mesquí y no oferirá 'l menor interés per ningú.

Sí, senyors: oferirá un gran interés per una certa persona que obtindrà 'l cárrech de Director del Museo Municipal.

¿Que no veuen que ja s' ha acabat lo monument á Colón y la Exposició Universal y no sabem ahont colocarla?

Lo diumenje 14 de juliol entraren á la Exposició de París 309,000 personas de pago.

Casi tantas en un día, com aquí durant tota la temporada.

Ha arribat á Europa 'l Sr. Casado del Alisal, aquell patrici que desde la República Argentina, va oferir cent mil duros al inventor del submaró Peral.

Es un home rumbos, no sé quantas vegadas milionari, que 's complau escampant la plata.

— ¡Lástima que sea *casado!*—deya una soltera aficionada á las grans fortunes.

Per falsificadors ningú com los alemanys.

Després de falsificar los cigarros, y 'l ví y 'l sucre, ara 's dedican á la falsificació del café.

Fan l' aromática sustancia ab farina torrada de diversos grans, la barrejan ab dextrina, ho pastan, ho enmotllan, y á vendreho.

Lo café fet pels arbres val lo menos 25 duros lo quintar; en cambi 'l café fet pels alemanys ne ve á costar més enllá de 25 rals.

MODAS CLERICALS.

Avants.—UNA TEULA.

Ara.—UNA TEULETA.

MODAS
DE MISS JAWONK

Segons diuen los periódichs que 'ns arriban de París dintre de molt poch, las donas totas anirán aixís.

Pero si 'n prenen una tassa, ja cal que cuytin á enviar á buscá 'l metje.

Perque 'ls alemanys que tantas cosas falsifican s' han descuidat de falsificar previamente lo més esencial si volen que las sévas mesclas y composicions no resultin danyinas.

Los alemanys haurían de comensar falsificant lo ventrell humá.

Los regidors estavan reunits en sessió pública.

A lo millor se presenta un subjecte en lo saló de sessions, empunyant un gran garrot y aquest vull, aquest no vull, en menos de cinch minuts va deixàr net lo local.

¡Ah! 'M descuydava de dirlos que aquesta feta no va succehir á Barcelona, sinó á Bolaños, un petit poblet de no se quina provincia.

Per lo que toca als regidors de Barcelona no se 'n van dels seus puestos ¡ni á garrotadas!

Sembla que hi ha l' idea de prolongar fins á la porta del Passeig de l' Aduana l' umbrácul del Parch.

Aixó es lo que 's necessita.
¡Molta sombra... molta sombra!..

Lo ferro-carril aéreo s' ha inaugurat ab molt éxit.

Dijous y diümenje sobre tot eran tantas las personas, especialment nenas macas, que acudian á fer la relliscada, despenyantse per aquells rails de ferro, entre crits y xiscles de alegría, qu' en certs moments hi havia qu' esperar torn per empendrer un viaje.

No dirém, donchs, que 'l ferro-carril aéreo s'

haja inaugurat ab molt *bon peu*, perque aixó seria impropí; pero sí que s' ha inaugurat ab molt bones rodas.

Per rutinaris los militars.

De fixo coneixerán l' historia del banch col·locat á la porta de un quartel, al qual lo centinella no permetia que s' hi assegués ningú. Tal era al menos l' ordre que li davan, al comunicarli la consigna.

Y feya deu, quinze, vint anys que durava la costum.

—¿Per qué dimontri será?—va preguntarse un dia 'l coronel. Y consultant antecedents y remenant papers y ordres del dia, va trobar que vint y tans anys endarrera, ab motiu de haverse pintat lo banch al oli, 's prevení al centinella que no

LA GRAN VIDA.

Desde la seva torreta guayta al davant una estona, y tot regant las aufábregas, diu:—¡Y qu' es gran Barceloná!

hi deixés seure á ningú per evitar, que s' embrutés lo vestit.

Desde llavors venia donantse l' ordre y venia cumplintse.

A Madrit s' están fent experiments militars ab un globo aerostátich.

L' altre dia dos coronels y dos oficials van fer una ascensió lliure, haventse provehit previamente dels corresponents passaports de la capitania general.

¿Y pera ahont eran los passaports, de un viatge que 's realisa á mercé del vent?

Lo passaport ho deya: «para el punto á donde fuese á caer el aerostato.»

Es de creure, que si no haguessen dut passaport haurían tingut una desgracia.

Ab lo formalisme militar fins los globos aerostátichs s' impresionan, y 's guardan molt bè de fer cap calaverada.

Llegeixo:

«Han abandonado ya su nido los gorriones que nacieron en el hueco que forma el birrete de la estatua de Galcerán Marquet, en la plaza de Medinaceli.»

Menos felissos que l' estatua de l' ilustre canceller, son certs regidors que jo conech.

Aquests regidors portan encare gran número de pardalets al cap.

En un cert teatro va haverhi un dia una escena de bofetadas, que va fer tremolar lo misteri.

Causa del disgust: un jove aficionat á fer monadas á las donas.

Per últim troba una casada, que avisa al seu marit, lo marit s' empipa, y 's dirigeix al jove ensumador, exigintli que s' abstinga de fe 'l bestia.

Lo jove respón de mala manera, lo marit se surt de text, y ¡pataplám! resona la gran bufa del sigle.

La representació se suspén, tothom se aixeca, algunas senyoras se desmayan y fins no falta qui 's figura que s' ha calat foch al edifici.

Pero la calma renaix, la funció se reanuda y las cosas recobran l' aspecte habitual.

Durant l' intermedi no 's parla més que de aquell succés extraordinari:

—¡Quina bofetada!

—Pero bè ¿qui l' ha rebuda?

—Home ¿que no ho has vist? Fulano.

—¿Aquel! que sempre va al darrera de las donas?

—Lo mateix.

—¿Y 'l que l' ha dada, qui es?

—No 'l coneix ningú.

Un que fica basa en la conversa:

—Jo ho sé qui l' ha donat aquell revés.

—¿Qui?

—La má de la Providencia.

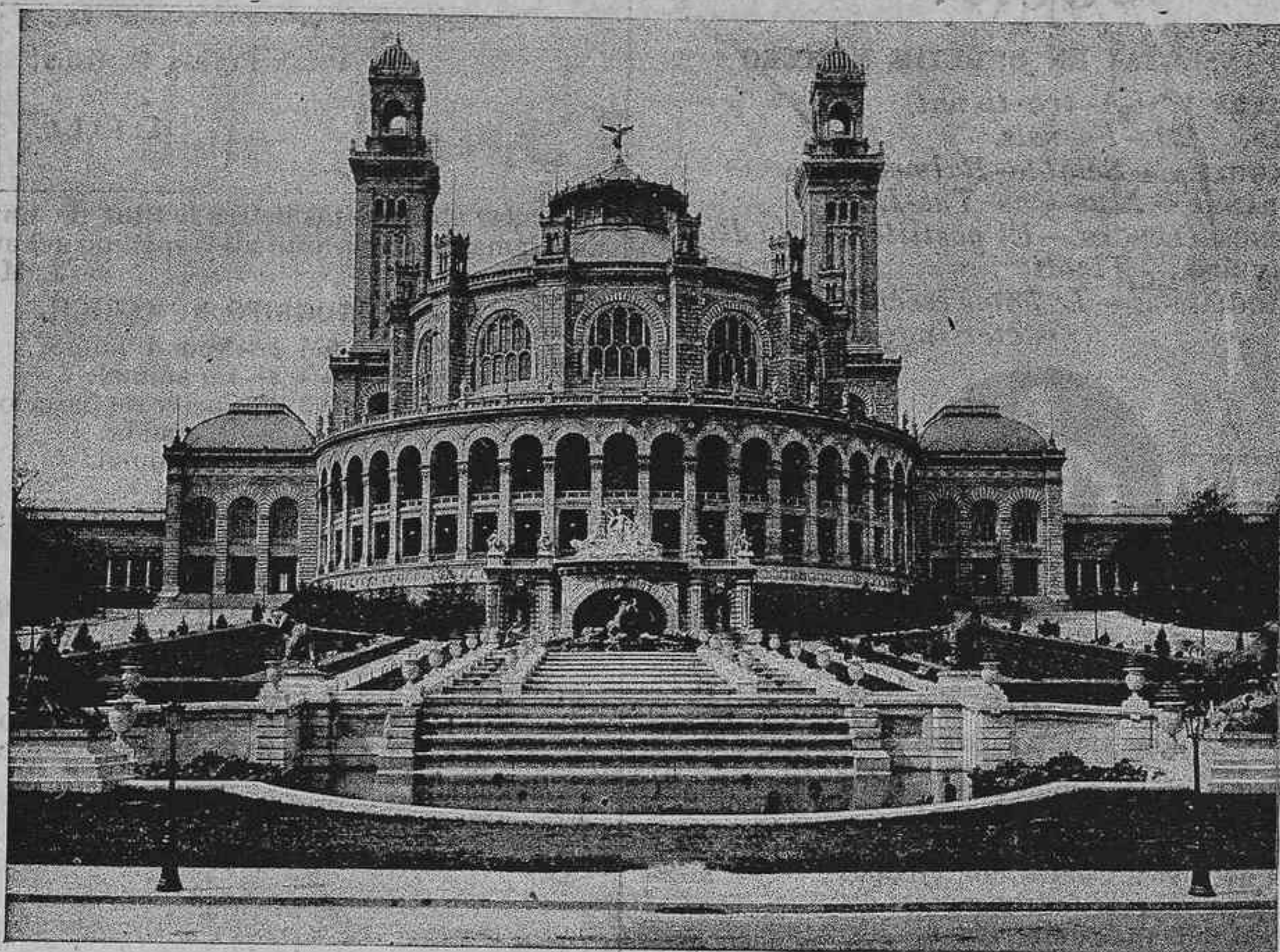
LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, núm. 20, BARCELONA.

GUÍA DE PARIS Y SUS CERCANÍAS

ilustrada con 40 VISTAS (como las de muestra al pié)

Un tomo en 8.º perfectamente impreso, encuadernado en tela, 6 pesetas.

OBRA ÚTIL
 para los Visitantes de la EXPOSICION DE PARIS.

OBRA NECESARIA
 à los Visitantes de la EXPOSICION DE PARIS.

PALACIO DEL TROCADERO.

PALACIO DE LA BOLSA.

Obras nuevas

LA HISTORIA DE UN SPHAI

DE

PIERRE LOTI

1 tomo en 8.º, Pesetas 2'50,

TIPOS Y TOPOS

COLECCIÓN DE RETRATOS Á LA PLOMA

PER

C. GUMA

1 tomo en 8.º, ilustrat, Ptas. 0'50.

20 minuts de broma

TRES MICOS! — UN CESSANT

MONÓLECHS DE

← C. GUMÁ →

1 tomo en 8.º, ilustrat, Ptas. 0'50.

PEREZ GALDÓS

TORQUEMADA EN LA HOGUERA

1 tomo en 8.º, Precio 3 pesetas.

JORGE OHNET

EL DOCTOR RAMEAU

1 tomo en 8.º, Precio Ptas. 3'50.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responem de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-tro-ti-nat.
2. Id. 2.ª—Fa-sols.
3. ANAGRAMA.—Sembla-Balmes.
4. MUDANSA.—Mus-Cus-Tus-Llus.
5. TRENCA-CLOSCAS.—El postillón de la Rioja.
6. CONVERSA.—Tivoli.
7. GEROGLÍFICH.—L' home escèntrich es de caràcter anglès.

XARADAS.

I.

A mon amich J. STARAMSA.

Amich mèu molt ben volgut:
no sè, si m' han enganyat,
lo certus es, que m' han dit
que 't vols trencar coll y cap,
y que per' xó fa tres mesos
vas demanar molt formal,
la hu de la Josefina
per casarte ben aviat.
¡No t' arrendo la ganancia
los disgustos que tindrás!
Créume noy; aquest projecte,
es dels més descabel'ats
que en tota la tèva vida
hajas pogut may pensar.
Com que noy, las malas llengas
may quatre-cinch, pèl vehinat,
que vas comprar, van dihent,
un hu-dos-tres al Encant,
perque quan arribi l' hora
tinguis lo pis mitj parat.

Diu que la tèva futura,
es un tipo, (milorant
lo present) que Dèu ni sext
(de penas no 'n faltarán.)
Lo que no 'm cab al sombrero
y ho trobo bastant extrany,
es que sent amichs com som,
no m' ho hajas dit avants.
Peró en fi, noy, tú mateix;
y ja que tú ets tan total ..
lo regalo de la boda
veslo á buscá' á can Pistras.

LLUIS SALVADOR.

II.

Es un arbre ma primera,
ma segona una vocal,
una negació tercera;
lector, la nit de Sant Pere
vaig ballá á só de total.

AMADEO.

ANAGRAMA.

Un xicot va caure á un tot
y tot d' espant vá quedar
puig diu li fan molta por
das granotas y gripaus

SALDONI DE VALLCARCA.

MUDANSA.

De segur que no está sá
qui te tot posat ab a.
Molt agrada á la Mercé
la total posada ab e.
Un número diu Magí
que es mon tot posat ab i

J. M.ª BERNIS.

TRENCA-CLOSCAS.

D.ª PILAR PLANAS D. OSOS.

ALELLA.

Formar ab aquestas lletras lo titul de una comedia y
un drama catalans, junt ab l' apellido del autor.

J. MANOLIN.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom d' home.
6 2 3 6 5 4 2—Un animal.
6 5 3 7 3 2—Carrer de Barcelona.
6 7 4 3 5—Una mida.
3 2 4 2—Un animal.
1 5 8—
6 2—Part del cos humá.
4—Consonant.
3 7—Nota musical.
1 5 4—Carrer de Barcelona.
3 5 6 2—Ciutat d' Italia.
6 2 4 7 8—Nom d' home
1 2 3 3 7 4—Prenda de vestir.
1 2 3 1 2 3 2—Carrer de Barcelona.
4 2 6 1 5 3 7 4—Objecte per seure.

V. ANDRÉS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Se-
gona: element del globo.—Tercera: nom de dona.—
Quarta: eyna.—Quinta: corrent d' aygua.—Sexta: mem-
bre dels volatils.—Séptima: consonant.

GEROGLÍFICH.

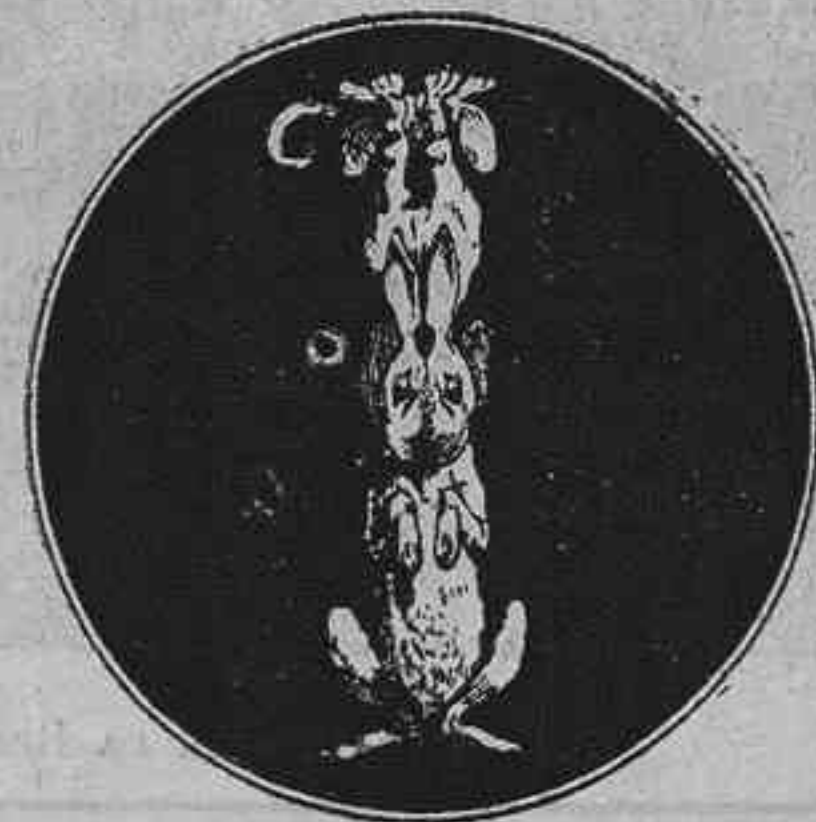
L

: K

100 100

G. T. F.

DALT Y BAIX.

Vist com se presenta, sembla
que aquí no hi ha més que un gos;
pero mirantho ab cuydado,
qualsevol n' hi veurá dos.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.